

Entrevista a Nadia Ghulam

«La guerra de l'Afganistan no ha estat culpa dels talibans»

Adrià Santasusagna Riu

Fa més d'un any que els Estats Units s'han retirat de l'Afganistan després d'haver ocupat el territori durant vint anys (2001-2021). Ara els talibans tornen a manar i a imposar la seva manera de viure. Crueltat, repressió i por. Sobretot si ets dona. Actualment les dones no poden estudiar, no poden llegir, no poden treballar, no poden cantar, no poden escoltar música. No poden fer res i el poc que poden fer ho han de portar a terme supervisades pel seu tutor masculí. La majoria pensem (o pensàvem, fins ara) que aquesta repressió contra la dona ha tornat després de la fugida a correcció dels nord-americans. Però la Nadia Ghulam (Kabul, 1985) té una versió molt diferent de la història. És refugiada i també escriptora. Entre d'altres, ha publicat, amb la periodista Agnès Rotger, *El secret del meu turbant*, guardonat amb el premi Prudenci Bertrana 2010. Una narració en primera persona de com era l'Afganistan i de com una guerra pot trencar vides, famílies i tot un país. Una visió que també ens explica en aquesta entrevista. El que ha passat a l'Afganistan té blancs i negres,

ens posa davant del mirall i ens convida a pensar si des d'Occident no tenim bona part de culpa de tot plegat. La Nàdia ens atén per explicar-se. I, sobretot, per recordar que l'educació i la pau són els tresors més ben preuats avui dia.

–*Quina és la teva història, Nàdia?*

–Vaig arribar a Catalunya l'any 2006 i, per tant, fa setze anys que visc a Catalunya i d'origen soc afganesa. Jo vaig néixer a Kabul, a l'Afganistan, vaig créixer també a l'Afganistan i, de fet, hi vaig viure fins als vint-i-un anys. Recordo la meva infància sobretot perquè era molt fàcil i bastant còmoda. El meu dia a dia el passava al costat de la meva família, que la formaven el meu pare, la meva mare i també el meu germà. Tenia una vida del tot normal, com qualsevol altra persona, fins que va esclatar la guerra civil a la ciutat de Kabul (1996–2001), la capital del país. A conseqüència d'aquesta guerra, va caure una bomba a casa. La guerra va arribar literalment dins de casa meva quan la bomba va rebentar el nostre habitatge. L'explosió em va deixar cremades per tot el cos. Unes cremades que encara em recorden aquell episodi. Vaig passar molt temps en coma en diferents hospitals. Aquella bomba em va destruir la vida, una bona part del meu cos, però, sobretot, la nostra forma de vida.

–*Què va canviar a causa d'aquella bomba que va caure a casa teva?*

–Va canviar tot. Ja pràcticament no me'n recordo ni puc imaginar la meva vida abans que caigués la bomba a casa. El pare, que abans de la guerra tenia una cara molt agradable, que era molt sociable, que ens cuidava, que era atent... ara s'ha convertit en un malalt psíquic i mental del qual només he rebut violència. Ara ja no pot donar res de bo. La societat afganesa, que abans era un conjunt de dones i homes que treballaven i vivien junts i que buscaven un món de pau i tranquil·litat, ara s'ha convertit en un lloc de ràbia i angoixa. Les persones s'han allunyat les unes de les altres. Ja no es donen amor, ni estimació, ni es cuiden entre elles. Petits gestos com donar-se menjar per sobreviure han desaparegut del tot.